

driedee

Gecureerd door Curatorial Studies
participanten Abel Hartooni, Natalija
Gucheva en Temitayo Olalekan

Hatching from Scratch

13.12.24 — 02.03.25

Curatoren

Natalija Gucheva, Abel Hartooni,
Temitayo Olalekan

Mede samengesteld door

Herman Van Ingelghem,
Shervin/e Sheikh Rezaei

Coördinator Kunsthal Mechelen

Steven Op de Beeck

Coördinator Kunstwerkt

Luk Tas

Projectcoördinatoren

Zoë Hoornaert, Esther Schelfhout,
Charbel Alkhouri (Kunstwerkt)

Productie en Assistent Curator

Karel Op 't Eynde

Productie en Communicatie

Jessica Meuleman

Grafische vormgeving

Hayen Bonneure

Opbouw en techniek

Lars Van Vlasselaer, Stephen
Verstraete

Tentoonstellingsteksten

Natalija Gucheva, Abel Hartooni,
Temitayo Olalekan

Kunstenaarsteksten

Esther Schelfhout, Zoë Hoornaert,
Ward Desloovere

Kunsthal Mechelen

Sarina Bongaerts, Rozemarijn
Cassiman, Leslie de Weijer,
Walter Govaerts, Evangeline
Habarurema, Anny Huyghe, Min
Josephine, Fabiola Laguna, Teresa
Malundama, Jessica Meuleman,
Steven Op de Beeck, Karel Op
't Eynde, Nadine Rijs, Mariette
Scharlaecken, Annie Thienpont,
Anne Van de Voorde, Jenny
Van den Eynde, Mady Van der
Auwera, Lars Van Vlasselaer, Chris
Vanderbeek, Nacho Vargas, Francis
Verhaege en Kobe Wabbes

Adviesraad Kunsthal Mechelen

Amina Iddrisu, Hans Martens,
Herman Van Ingelgem, Klaartje
Heiremans, Laura Herman,
Moussa Don Pandzou, Pamela
Peeters, Sarah Hendrickx en Sigrid
Bosmans.

Bijzondere dank aan de
geselecteerde kunstenaars.

Driedee: Hatching from Scratch brengt 28 kunstenaars samen die werden geselecteerd via de open call Driedee.

De werken in de tentoonstelling nodigen uit om na te denken over wat driedimensionaliteit vandaag de dag betekent. Vanuit perspectieven als het lichaam, het territorium en het denkbeeldige nemen de kunstenaars je mee op een pad vol conceptuele invalshoeken. Deze komen in de tentoonstellingsruimte tot uiting in een voortdurende wisselwerking rond frictie en persoonlijke transformatie.

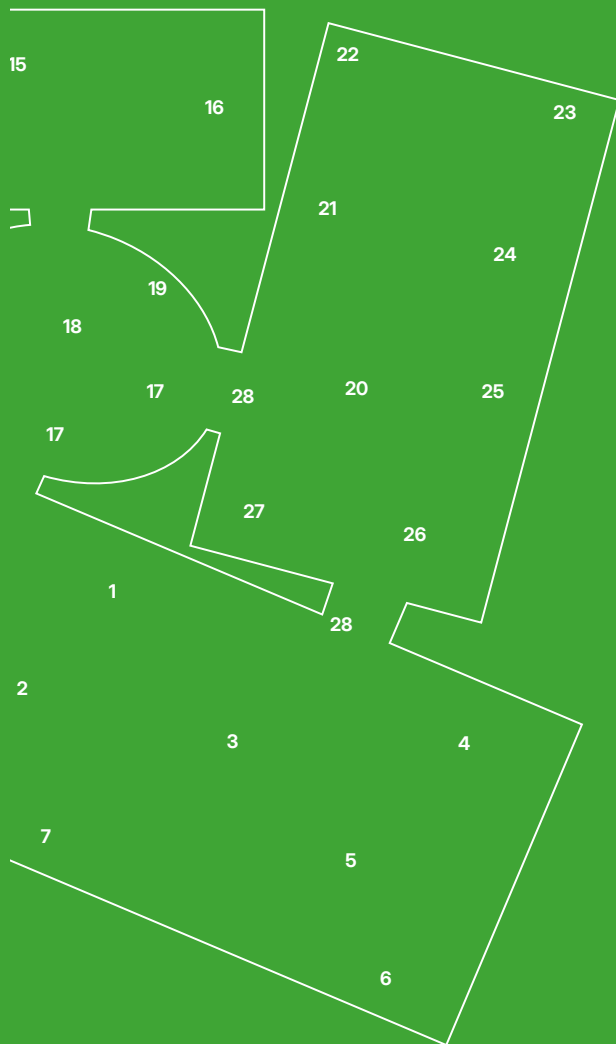
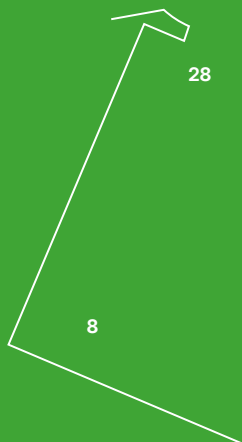
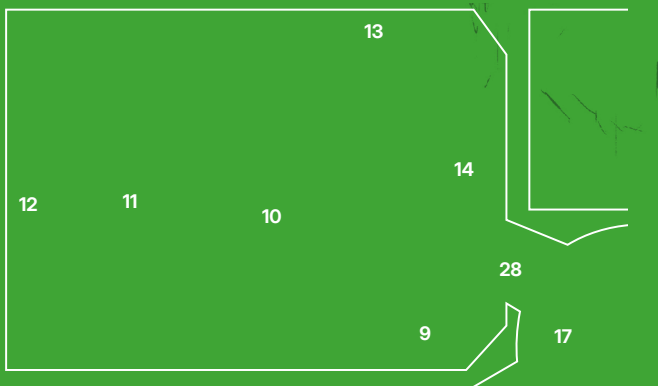
De tentoonstelling benadert de metafoor van een kriebel als een uitdaging of een provocatie. Het krabben vormt een reactie op dit ongemak en wordt getoond door de experimentele en tastbare suggesties van de kunstenaars. Het resultaat is een proces van uitbroeden – een toegangspoort tot vernieuwende manieren van zien, verbinden en het creëren van multi-dimensionale werelden.

De werken raken aan thema's zoals de zintuiglijke connectie met herinneringen, ecologische kwetsbaarheid, taal en speculatieve raakvlakken. Via multi-zintuiglijke en ruimtelijke benaderingen nodigen de kunstenaars de toeschouwer uit om de grenzen van verbeelding en onderzoek te verkennen. Ze zetten aan tot gesprek en moedigen nieuwe manieren van zien, voelen en denken aan – terwijl ze ons inspireren om opnieuw te beginnen.

Deze tentoonstelling is een samenwerking tussen Kunstwerkt, Kunsthal Mechelen en Curatorial Studies aan KASK & Conservatorium in Gent.

Met de steun van Vlaanderen

- 1 Ann De Nys
- 2 Nicolas Peeters
- 3 Emile Van Helleputte
- 4 Indra Wouters
- 5 Elisa Van Coster
- 6 Lieve Shukrani Simoens
- 7 Eveline Bumba
- 8 Lennert Lefever
- 9 Luna Ireland
- 10 Elise El Yousfi
- 11 Lore Jacobs
- 12 Dieuwke Raymaekers
- 13 Eloïse Baele
- 14 Nele Bergmans
- 15 Ugo Woatzi
- 16 Eva van Tongeren
- 17 Dodi Espinosa
- 18 Manoah Camporini
- 19 Irene Donatini
- 20 Rosa Westhaus
- 21 Yawen Fu
- 22 Fedora Boonaert
- 23 Alexis Gerlach
- 24 Fenn-Jonah Brookhuis
- 25 Mara Jenny
- 26 Irma Maria Marcel Janssens
- 27 Janina Fritz
- 28 María Burguera

Ann De Nys

6

Atlas de la gravité malléable

2022

Ann De Nys (°1979) is kunsthistorica en volgt momenteel een masteropleiding Vrije Kunsten, optie Keramiek, aan Hogeschool PXL in Hasselt. In haar werk onderzoekt ze de grens tussen controle en toeval, tussen het geplande en het onverwachte. Ze werkt voornamelijk met klei, metaal en gevonden objecten, waarbij ze machinale processen inzet om de vorm van haar sculpturen te bepalen. Deze wisselwerking tussen technische precisie en de onvoorspelbare werking van natuurlijke krachten, zoals zwaartekracht, vormt de kern van haar praktijk.

De objecten uit *Atlas de la gravité malléable* vervaardigde ze grotendeels met een 'extruder' (een soort kleipers). Het werk onderzoekt de relatie tussen mechanische processen en kunst. Tijdens de productie was de klei nog zacht en plastisch, waardoor ze onderhevig waren aan zwaartekracht en manipulatie. De objecten presenteert ze in een raster, verwijzend naar systematische werkmethoden zoals mindmaps of het Periodiek Systeem. Het werk is geïnspireerd door Richard Serra's Verb List, die de relatie tussen materiaal en proces verkent.

Nicolas Peeters

7

Paaltje, Sint-Gillis

2024

Nicolas Peeters (°2000) studeerde aan KASK & Conservatorium Gent, is muzikant (Nykolaes) en beeldend kunstenaar. Hij benadert het leven als een grote montage waarin hij kan knippen en plakken, of gewoon naar kan kijken of luisteren. Hij verzamelt media die achtergelaten, verloren of weggegooid zijn en tracht deze een nieuwe rol, waarde of kans te geven.

De installatie *Paaltje, Sint-Gillis* is het resultaat van een dialoog tussen het trouw zijn aan een oorsprong, als een manier om traditie te respecteren, en het tijdelijk of definitief loslaten van de oorspronkelijke functies. Het is als een soundtrack voor het leven, die net zo chaotisch of harmonieus is als het leven zelf.

Emile Van Helleputte

8

Organbook #10 (1 minute, 1 m)

2021

Emile Van Helleputte (*1992) is beeldend kunstenaar en componist. Zijn praktijk komt voort uit theoretisch onderzoek op het gebied van sonische kunsten, het sociale en het politieke. Hij is geïnteresseerd in hoe geluid en luisteren zowel relaties, gemeenschap en intimiteit mogelijk kunnen maken. Met een achtergrond als uitvoerend muzikant werd zijn praktijk in de loop der jaren steeds stiller, totdat geluid alleen nog op een ingebeelde manier overbleef. Zijn praktijk varieert van prentkunst tot installatie en performatief werk.

De chronologisch genummerde serie *Organbook #10 (1 minute, 1 m)* is geïnspireerd door het oeuvre van conceptueel kunstenaar Stanley Brouwn. De vier boeken bestaan uit dubbelzijdig gevouwen karton, waarin gaten zijn geponst, een verwijzing naar mechanisch bestuurd draaiorgels. Historisch gezien werden deze boeken uitgevonden om muzikale uitvoeringen te automatiseren, een ideaal dat nooit volledig is gerealiseerd.

Indra Wouters

9

Entry, Descent, and Landing

2023

Indra Wouters (*1998) is beeldend kunstenaar en werkt voornamelijk met metaal, keramiek en hout. In haar installaties reageert ze op de complexiteit van informatie en kennis, waarbij ze de infrastructuur van industriële processen onderzoekt. Door technische tekeningen en schaalmodellen te analyseren, bevrijdt ze vormen van hun oorspronkelijke functie en creëert een universele vormtaal.

Entry, Descent, and Landing is ontstaan vanuit een fascinatie voor het willen begrijpen van een drang naar het verkennen van de ruimte, of het verlaten van de aarde – of, zoals de controversiële visie van sommigen, zoals Elon Musk, om “een interplanetaire soort te creëren”. Komt deze drang voort uit een collectieve sociologische impuls om onszelf voortdurend opnieuw uit te vinden? Of is het een kwestie die pas later, met een verschuiving in wetenschappelijke paradigma's, helder zal worden?

Elisa Van Coster

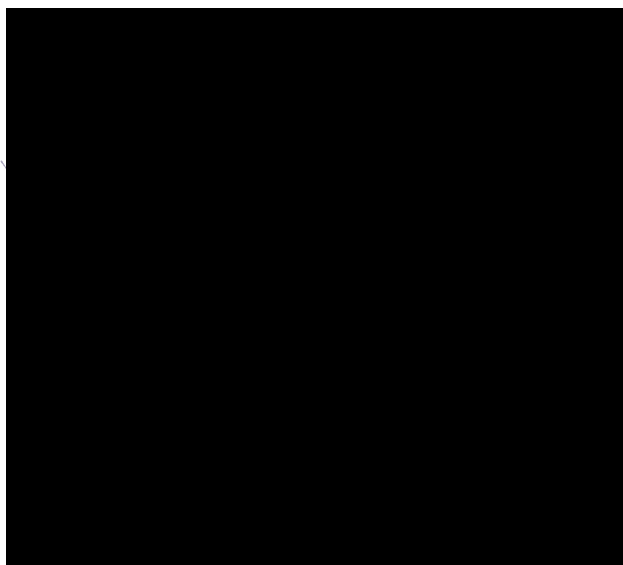
10

I've been feeling some pressure lately

2024

Elisa Van Coster (*1981) bewandelde vele zijpaden voordat ze zich volledig ging toeleggen op keramische sculpturen. In haar werk combineert ze elementen uit geologie, metaalbewerking en meubelontwerp om details uit haar omgeving, en de emoties die ze oproepen, vorm te geven.

Het sculptuur *I've been feeling some pressure lately* verwijst naar de druk en verwachtingen die we als individu van buitenaf ervaren, maar ook onszelf durven opleggen. Maar wat als die druk te hoog is? Wat als je faalt? En kan falen leiden tot iets boeiends? Dat idee concretiseert ze door een versteende vorm te klemmen tussen twee gepolierde platen. De plooien die daarbij ontstaan, worden eindeloos gespiegeld in de binnenkant van de platen.

Lieve Shukrani Simoens

11

Four Quartets

2024

Lieve Shukrani (*1991) Simoens woonde tot haar vijfde in Burundi en behaalde haar Master in Vrije Beeldende Kunsten aan LUCA School of Arts. In haar werk onderzoekt ze de complexe relatie tussen herinnering, identiteit en het concept van 'thuis'.

Haar installatie *Four Quartets* maakt deel uit van een reeks geïnspireerd op het gelijknamige gedicht van T.S. Eliot. In dit werk probeert ze mentale ruimte zichtbaar en tastbaar te maken, om zo de invloed van herinneringen op onszelf en onze interacties met anderen te verkennen. Simoens richt zich op de herinneringen die zich niet in woorden uitdrukken, maar opgeslagen zitten in ons lichaam. Haar werk nodigt de toeschouwer uit om na te denken over hoe ervaringen uit het verleden hun sporen nalaten in onze fysieke en emotionele beleving.

Eveline Bumba

12

Ik kon mijn kunst niet houden 2024

Eveline Bumba (*1997) is een 'woordenaar' met een eeuwige queeste naar betekenisvorming. Ze transformeert zich van 'woordensmeder' naar 'objectenschepper' en omgekeerd. Een dichteres die durft te morsen en haar werk nooit afdroogt.

In de videoreeks *Ik kon mijn kunst niet houden* stelt Eveline zowel een kwetsbaarheid als een robuustheid aan de dag. In iedere video bevindt ze zich steeds op een idyllische plek, stroopt haar broek af en laat de natuur spreken. Ze droomt ervan om grootschalig te urineren in elk land dat ooit het Afrikaanse continent heeft gekoloniseerd. Als performer tracht ze op deze manier haar territorium af te bakenen. Haar grenzen wil ze verder verkennen door ongemak en groeijsen tijdens deze ervaring nog meer te omarmen.

*Ik kon mijn kunst niet inhouden
I couldn't contain my art*

Lennert Lefever

13

GOLE (obj. 11, 19 and 28) 2024

Lennert Lefever (*2000) is een multidisciplinaire kunstenaar met een achtergrond in film en muziek. In zijn huidig werk onderzoekt hij thema's als naïviteit, jargon en re-enactment, waarbij de grens tussen toeschouwer en maker steeds opnieuw bevraagd wordt. Zijn films, installaties en situaties bevatten vaak subtiële knipogen naar literatuur.

GOLE (obj. 11, 19 and 28) is een doorlopend project ontstaan uit een samenwerking tussen Lennert en de raaf Gomez die hij ontmoette tijdens een trektocht in de buurt van Namen. Kunstcollectief GOLE werd opgebouwd vanuit objects-trouvés die Gomez meebracht naar de torenkamer van het klooster waar de raaf woont.

Luna Ireland

14

Paper tiles

2022

Luna Ireland (*1998) behaalde haar bachelor interieurvormgeving aan LUCA School of Arts en rondt dit jaar haar master Mixed Media af. In het ontwerpen van interieurs draait haar onderzoek om de interactie tussen mens en omgeving, waarbij het gebruik van de ruimte centraal staat.

De installatie *Paper tiles* bestaat uit handgemaakte, opgeblazen 'kussens' uit papier die samen het archetype van een huis vormen. Volgens Luna bouwen we huizen om een vorm van intimiteit te geven aan een deeltje van de wereld. De installatie gaat net over dit trage, fragiele proces van een 'thuis' maken. Het toe-eigenen van ruimte, binnenruimte, en het aftasten van de verhouding tussen jezelf en de/het ander spelen hierin een belangrijke rol.

Elise El Yousfi

15

Only Tears and Baby Powder, Sculpting in a Foreign Language

2024

Elise El Yousfi (*2001) is een visueel kunstenaar die werkt op het snijvlak van sculptuur, installatie, scenografie en poëzie. Geïnspireerd door haar multiculturele erfgoed en dromen, combineert ze sculpturale vormen met poëtische verzen om multisensorische installaties te creëren die thema's als identiteit en verbondenheid onderzoeken.

Het onderzoeksproject *Only Tears and Baby Powder, Sculpting in a Foreign Language* startte Elise in haar masterjaar, waarbij ze zich richtte op de wisselwerking tussen taal, geheugen, melancholie en kindertijd. Voor haar onderzoek vertrekt ze vanuit aantekeningen uit haar dagboek, familiefoto's en gedichten van schrijvers als Etel Adnan en Mahmoud Darwish, waarbij vooral laatstgenoemde veel interesse opwekt vanwege zijn verlangen om de Arabische taal te bevrijden van zijn conventionele beperkingen.

In dit sculpturaal werk benadert ze taal als een tastbaar, speels medium en conceptualiseert ze het als kralen of een knikkerspel, waar geluid en beweging ontglippen aan een directe vertaling. De sculpturen zijn in een 'speeltuin' geplaatst, een symbolische ruimte die de onschuld en exploratie van de kindertijd oproept. Daar wordt de manipulatie van taal een vorm van spel, een manier om op een kinderlijke, maar diep betekenisvolle manier met identiteit bezig te zijn.

Lore Jacobs

16

Een huis, een kamp en een plan

2024

Lore Jacobs (*1992) studeerde Schilderkunst aan de Luca School of Arts, maar ze ruilde al snel het tweedimensionale medium in voor een sculpturale praktijk. Naast haar eigen artistieke werk stimuleert ze ook jongeren uit de derde graad secundair onderwijs in hun onderzoek naar materiaal, techniek en persoonlijke fascinaties.

Een huis, een kamp en een plan (2024) verkent de vorm en betekenis van het huis als concept. Het huis fungeert als toevluchtsoord en plek van geborgenheid, maar roept tegelijkertijd begrenzing, isolatie en zelfs gevangenschap op.

"The house shelters daydreaming,
the house protects the dreamer,
the house allows one to dream in peace"
- Gaston Bachelard (Poetics of Space)

Diewwke Raymaekers

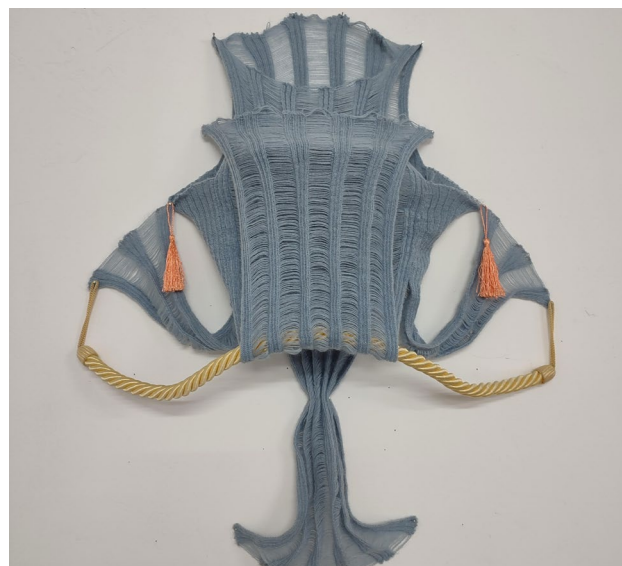
17

Zonder titel

2022 - ...

Diewwke Raymaekers (*1997) is voortdurend op onderzoek naar vormen, intimiteit en ambiguïteit. Haar werken blijven in ontwikkeling, een experimentele zoektocht naar de relatie tussen het object, het lichaam en de veranderlijke aard van materie en onze relatie daartoe.

De objecten uit dit titelloze werk bespelen de afwezigheid van het lichaam. Hoewel ze lijken ontworpen te zijn voor het lichaam, is er geen verwijzing naar kleding of onderwerp in de titel, waardoor de kijker vrij is om andere vormen te ontdekken. Loshangende draden en onafgewerkte lapjes versterken de kwetsbaarheid van het werk. De fragiele staat en het risico van ontbinding benadrukken de tijdelijkheid en onvoorspelbaarheid, waarbij geen enkel maakproces of presentatie ooit hetzelfde is. De assemblages passen zich voortdurend aan, afhankelijk van de context waarin het gepresenteerd wordt.

Eloïse Baele

18

Child playing rope

2024

Eloïse Baele (*1999) behaalde haar Master in Beeldende Kunst aan KASK & Conservatorium Gent. Vanuit haar achtergrond in de schilderkunst zoekt ze in haar sculpturen de grens op tussen twee- en driedimensionaliteit. Momenteel studeert ze Filosofie aan de KU Leuven, met een focus op taal, kunstfilosofie en fenomenologie.

Child playing rope (2024) is deel van een reeks assemblage sculpturen waar Eloïse plexiglasen beelden op glazen druppels rijgt. Het doorboren en vervormen van beelden en materialen is een terugkerend thema binnen haar onderzoek naar de verhouding tussen beeld, gewaarwording en ruimtelijkheid.

Nele Bergmans

19

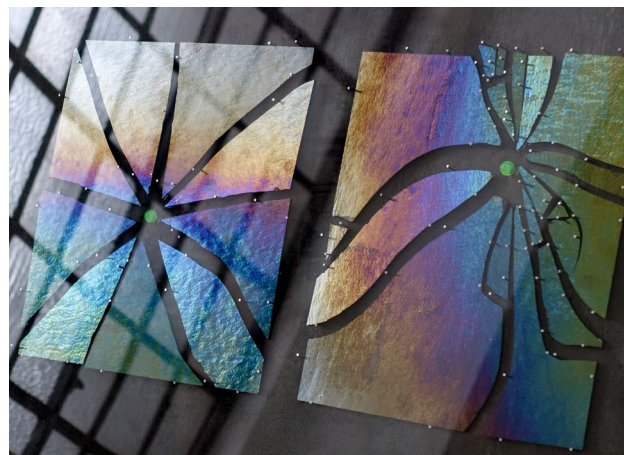
Moab, Utah and Jordan

2024

Nele Bergmans (*1994) studeerde architectuur aan KU Leuven Faculteit Architectuur Gent en behaalde haar Master in Schone Kunsten op UAL Camberwell (Londen) waar ze nog steeds woont. Daar is ze ook deel van het collectief 'Critical Edge Collective'.

In haar praktijk onderzoekt Nele onze hedendaagse samenleving, die voor haar als onzeker, precair en fragiel aanvoelt. Ze omarmt deze condities in haar sculpturen en installaties die via een combinatie van verschillende materialen, deze spanningen opzoekt.

De installatie *Moab, Utah and Jordan* (2024) ontstond vanuit onderzoek naar de stad Moab (Utah), en het gebruik van mineralen uit deze regio. Hoe verbindt de schoonheid van de natuur zich met de donkere geschiedenis van uraniumwinning uit de jaren '40 en de bijhorende ontwikkeling van kernwapens? Het werk zoekt de spanning op tussen impact van het heden en de passieve representatie van geschiedenis in musea. Door deze Amerikaanse regio te koppelen aan de bijbelse regio in Jordanië in het Midden-Oosten, onthult het werk de tegenstrijdigheden en onzekerheden van ons huidige bestaan.

Ugo Woatzzi

20

Vers l'océan

2022

Ugo Woatzzi (*1991) (hij/die) is een beeldend kunstenaar die de kruispunten van queer-verhalen, ruimtelijke utopieën en mystieke natuur onderzoekt. Hun werk combineert diverse media en elementen om droomachtige omgevingen te creëren. Woatzzi's praktijk haalt input uit herinneringen en fictie en biedt poëtische reflecties. Woatzzi verbeeldt nieuwe mogelijkheden voor verbondenheid en transformatie, zowel voor ons lichaam als voor de werelden waarin we leven.

Vers l'océan (2022) werd gecreëerd tijdens een residentie op het Franse eiland Réunion en gepresenteerd in Cité des Arts, als onderdeel van de groepstentoonstelling A corps perdu. Het werk onderzoekt de relatie tussen een queer-individu en de zee, waarbij de zee wordt voorgesteld als een betoverende en mystieke uitgestrektheid.

Eva van Tongeren

21

In the Belly of the City

2022

Eva van Tongeren (*1990) is een beeldend kunstenaar die voornamelijk met film en video werkt. Ze is afgestudeerd aan de LUCA School of Arts, runt het filmfestival Visite en maakt deel uit van het curatorenteam rond het filmfestival Courtisane. Haar werk onderzoekt de overlap tussen sociale en antropologische kwesties, persoonlijke verhalen en universele thema's. Hoewel haar filmische werken variëren in vorm, delen ze een gemeenschappelijk thema: zorg.

In the Belly of the City (2022) strekt een walviskerkhof zich uit. Erboven, in het stedelijke Antwerpse landschap, werken, wonen, spelen, praten en rusten haar huidige inwoners. Wat op het eerste gezicht lijkt op een steen blijkt een miljoenen jaren oud walvisfossiel te zijn. Het veranderende landschap onthult de evolutie van het dier dat miljoenen jaren geleden leefde op de plek waar nu mensen door het park wandelen. Voor dit werk stond Eva in nauw contact met gepassioneerd paleontoloog Mark Bosselaers. Hij verzamelt, bestudeert en verzorgt vol enthousiasme dit Antwerps walvisfossiel. Het ordenen van de botten in een plaats en tijd is zijn manier om grip te krijgen op het ontstaan van de wereld zoals we die nu kennen. Geconfronteerd met zijn eigen sterfelijkheid gaat zijn aandacht uit naar de oneindige evolutie van de walvissoort.

Dodi Espinosa

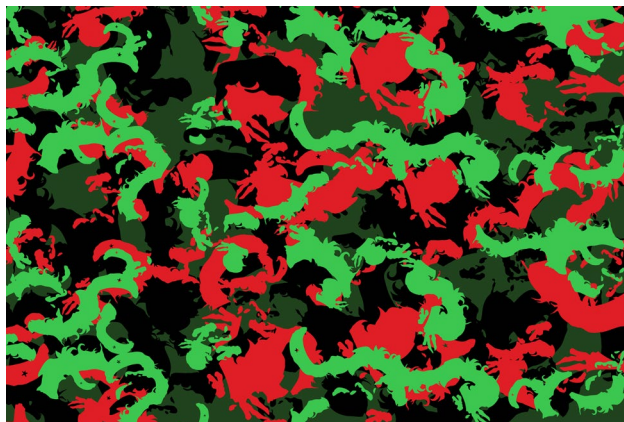
22

Banana Republic

2022

Dodi Espinosa (*1985) is een multimedia kunstenaar die zich voornamelijk opstelt als bemiddelaar, waarbij hij kunst inzet als ruimte om andere perspectieven te verkennen en delen. Als homoseksuele Latijns-Amerikaanse kunstenaar opgegroeid in het landelijke, conservatieve Mexico, is zijn werk sterk beïnvloed door zijn migratie naar Europa. Hij onderzoekt machtsstructuren en de blijvende invloed van kolonialisme, waarbij hij de complexiteit van identiteit, cultuur en geschiedenis onderzoekt.

Banana Republic (2022) legt de nadruk op de militaire aspecten van camouflage, imperialismen en de militaire interventies die plaatsvonden in de zogenaamde bananenrepublieken tijdens de Bananenoorlogen van de jaren '90. Deze interventies, die vaak gericht waren op het beschermen van de belangen van internationale fruitbedrijven, vormen een belangrijk voorbeeld van de bredere dynamiek van mondiale handel en uitbuiting. De banaan is een krachtig symbool in dit verhaal, aangezien het de meest geconsumeerde vrucht ter wereld is en zo de blijvende impact van imperialismen en de wereldwijde ongelijkheid weerspiegelt. Hoewel de focus ligt op de banaan, geldt dit ook voor andere geëxporteerde producten zoals suiker, koffie en cacao.

Manoah Camporini

23

Cognitivesculpture_wrmlike

2024

Manoah Camporini (*2000) combineert haar achtergrond in biologie met een onderzoekspraktijk die de complexe relatie tussen mens en technologie bevraagt. In haar werk herinterpreteert ze deze relatie in het licht van een post-rationalistische visie, waarbij ze de rol van het toevallige en onvoorspelbare in technologische processen onderzoekt. Hiermee nodigt ze de kijker uit om de factoren van onze hypermoderne omgevingen kritisch te heroverwegen.

De machine Cognitivesculpture_wrmlike (2024) komt voort uit het Continuum-robotica-onderzoek. Het minimalistische ontwerp nodigt uit tot fysieke interactie, terwijl de onvoorspelbare bewegingen – aangedreven door omgevingsstimuli – gevoelens van anders-zijn oproepen en menselijke emotionele reacties zoals empathie en angst aanwakkeren. Dit werk benadrukt de autonomie van de machine en haar lichamelijke beleving van de ruimte en stelt daarmee de grenzen van menselijke emotionele betrokkenheid ter discussie.

Irene Donatini

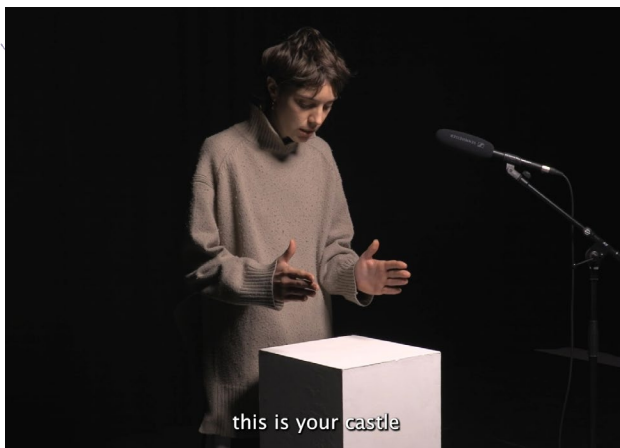
24

Lecture on Space

2024

Irene Donatini (*2000) studeerde aan A Venturi, de kunsthogeschool van Modena en verhuisde daarna naar Arnhem om er haar studie voort te zetten aan ArteZ Base for Experimental Art and Research (BEAR). Irene ziet kunst als een intense vorm van schrijven in een dagboek en wil doorheen de kunst haar band met het dagelijkse leven behouden.

In Lecture on Space (2024) bespeelt Irene de perceptie en ruimtebeleving van de kijker. Door te spelen met welbekende ruimtes of landschappen geeft ze je op den duur toegang tot 'andere dimensies'. Hoe ziet de binnenkant van een muur eruit? En hoe zie je jezelf kijkend door het raam? Ondertussen voert ze doorheen deze dagdagelijkse landschappen een resem personages op die uit een tegenstrijdige fantasiewereld lijken geplukt.

Rosa Westhaus

25

Mnemonic Door

2023

Rosa Westhaus (*1998) behaalde haar master Grafisch Ontwerp aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen en volgt momenteel een opleiding Methodiek creatief schrijven aan de Stockholm University of the Arts. In haar praktijk verkent ze driedimensionale vormen als manieren om leesmogelijkheden te compliceren. Ze is nieuwsgierig naar het visuele aspect van typografie, hoe deze geactiveerd kunnen worden en welke drager hiervoor relevant is.

In Mnemonic Door (2023) bevraagt het werk de mondelinge overdracht en verhulling van kennis door spreekwoorden te gebruiken om idealen te internaliseren. Naarmate taal en verhalen veranderen door mondelinge traditie, is ook de manier waarop we onze omgeving begripen onderhevig aan verandering. Het rijmt dat in drie verschillende sets te lezen staat op het werk wisselt af met de rotatie van de draaieur.

Yawen Fu

26

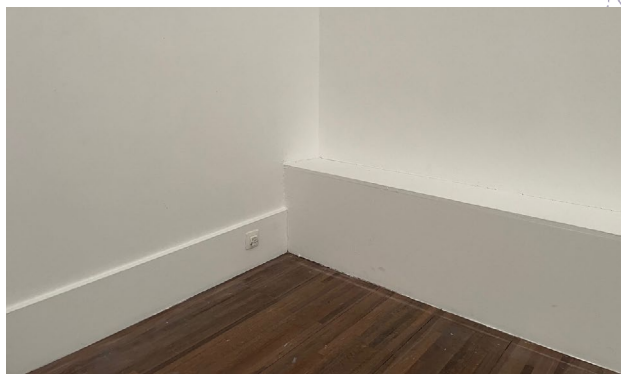
I had a dream in red

2023

Yawen Fu werkt (*1996) en woont in Nederland en China. Haar praktijk richt zich op de (ver)/(her)/(mis)plaatsing van een individu, sociale interventie, absurditeit en mogelijkheid van kunst maken in de wereldwijde kunstscene. Haar werk put uit persoonlijke ervaringen en onderzoekt de verstoringen van de moderniteit, van geweld, verdriet om het verdwijnen en het onopgemerkte.

Door culturele connotaties die aan objecten en vormen zijn verbonden, te verstoren, roept ze alternatieve verhalen op. Kunst maken is voor haar een hulpmiddel waarmee ze zichzelf kan ont-plooien en verbinding kan maken met een grotere wereld.

De installatie *I had a dream in red* (2023) presenteert een fictieve droomscène waarin de twee personages – een krokodil en een wasmachine – elkaar ontmoeten en in spanning met elkaar staan. De wasmachine die op zichzelf blijft draaien is een metafoor voor destructieve krachten. De krokodil is de tegenkracht, ontstaan vanuit de herinnering aan een stoffige pluche krokodil uit Yawen's kinderkamer. Het werk weeft persoonlijke en universele verhalen samen, met een surrealistische toets.

Fedora Boonaert

27

Pharmacopoea Obscura

2024

Fedora Boonaert (*1998) is een Belgische kunsthistorica en ontwerper. Ze combineert haar academische achtergrond in kunstwetenschappen met een experimentele benadering van design, wat resulteert in een interdisciplinaire praktijk. Boonaerts werk bevindt zich op het kruispunt van kunst, design, wetenschap en geschiedenis. Ze is voornamelijk geïnteresseerd in de historische rol van geur, en hoe we ons geurvergoed kunnen conserveren.

Voor *Pharmacopoea Obscura* (2024) wordt de bezoeker ondergedompeld in een geurboeket samengesteld uit kruiden die een centrale rol speelden in de 16e-eeuwse vrouwelijke gezondheidszorg in Mechelen. Het werk vormt een directe dialoog met het werk van Rembert Dodoens, de invloedrijke Mechelse stadsarts en botanicus uit diezelfde eeuw. Zijn kruidenboek biedt een monumentaal overzicht van de lokale flora en hoe die destijds werden ingezet als medicatie. In zijn kruidenboek schrijft hij over kruiden die "de natuurlijke krankheid van vrouwen opwekken" – een cryptische taal om anticonceptie te beschrijven (het verwijst namelijk naar het opwekken van de maandstonden), waardoor deze in de vergetelheid is geraakt. Boonaerts werk vult niet alleen fysiek de ruimte in drie dimensies, maar voegt ook een temporele dimensie toe door een directe zintuiglijke verbinding te leggen met het 16e-eeuwse Mechelen.

Alexis Gerlach

Damsel In Distress

2023

Alexis Gerlach (*1996) behaalde haar Master in de Beeldende Kunsten aan KASK & Conservatorium Gent. Haar werk onderscheidt zich door een sterk verhalend karakter waarin ze met beeld, tekst en textiel unieke personages schept en deze in zorgvuldig opgebouwde werelden plaatst. Geïnspireerd door historische thema's en gedreven door een liefde voor ambacht, onderzoekt ze de waarde van oude technieken in een hedendaagse context. In haar werk legt ze daarbij de nadruk op traagheid, precisie en vakmanschap.

Elk paneel van Damsel In Distress (2023) onderzoekt doorheen verhalen en soundscapes de positie van de middeleeuwse vrouw, die destijds vaak vanuit een mannelijke blik werd beschreven. De vrouwen in Alexis' werk zijn in de eerste plaats mythische wezens die het verhaal dragen en de toeschouwer meenemen doorheen een rijkelijk imaginair landschap.

Fenn-Jonah Brookhuis

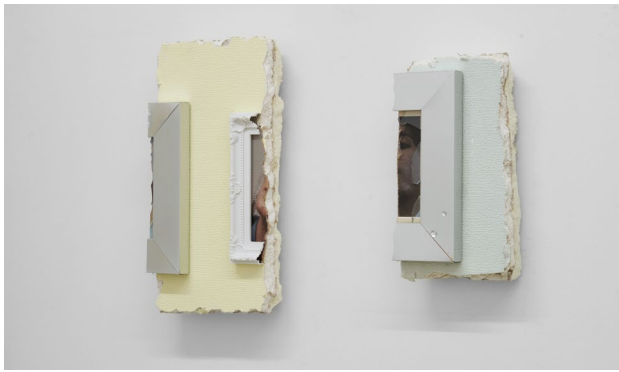
Zonder toestemming

2024

[triggerwarning seksueel misbruik]

Fenn-Jonah Brookhuis (*1987) is een multidisciplinair kunstenaar die zijn werk voornamelijk baseert op autobiografische ervaringen, waarin hij zijn persoonlijke psychisch lijden als uitgangspunt neemt. Brookhuis stelt zijn eigen verhalen bloot en betreft de toeschouwer actief in een dialoog over taboe-onderwerpen zoals seksueel misbruik.

Zonder toestemming gaat over het meemaken van seksueel misbruik. Brookhuis daagt de toeschouwer uit om in dialoog te gaan over gevoelige thema's waar nog veel taboe over schuilt. Hij zocht naar fragiele, maar toch ook 'mooie' stoffes die laten zien welke persoon hij was voordat seksueel misbruik zijn leven beïnvloedde. De kostuums zijn bewerkt en vuil, een directe reflectie van hoe zijn lichaam aanvoelde na het trauma.

OH NO (IMAGES. WOMEN I ENVIED, WOMEN I LONGED TO BE. PEOPLE I THOUGHT OTHERS SAW ME AS, BUT I DIDN'T WANT TO BE SEEN AS. HOW I WISH I LOOKED AT MY PROM. THINGS I THOUGHT I COULD EMBODY IN A MOMENT UNTIL I REALIZED MY ARROGANCE. HOW I THOUGHT I SHOULD APPEAR SO THAT YOU WOULD BELIEVE I WAS WITH ME. THINGS LIKE THIS.)

DROPS (IMAGES. IDEAS/ PEOPLE I ENVIED, IDEAS/ PEOPLE I LONGED TO BE. HOW I IMAGINE TO LOOK IN THESE PANTS VS HOW I ACTUALLY LOOK IN THEM. THE LONGING TO BE HER FROM THE MOVIE LAST NIGHT. THINGS I THOUGHT I COULD EMBODY IN A MOMENT UNTIL I REALIZED MY ARROGANCE. THINGS LIKE THIS.)

Mara Jenny

30

OH NO en DROPS

2024

Mara Jenny (*1994) woont en werkt in Brussel en Leipzig. In haar werk onderzoekt ze thema's zoals identiteit, iconografie en de emotionele impact van beelden. Ze speelt met misverstanden en tegenstrijdigheden en maakt de verschillende lagen van betekenis zichtbaar. Haar werk onderzoekt de kloof tussen ervaring, projectie en verhaal, en gaat in op hoe sociale en culturele invloeden onze zelfperceptie vormen.

OH NO (2024) en DROPS (2024) brengen een ambivalent gevoel over beelden naar voren. Ze onderzoeken de rol van figuratie, de emotionele waarneming van beelden en hoe geheugen en interpretatie onze kijk op de wereld beïnvloeden.

Irma Maria
Marcel
Janssens

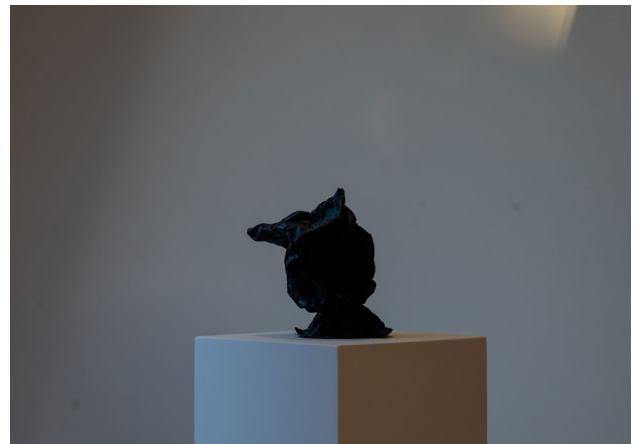
31

Breathing Sculpture #1

2024

Irma Maria Marcel Janssens (*1996) laat zich in haar werk inspireren door het leven zelf. Ze verzamelt schijnbaar alledaagse momenten en objecten die samen de blauwdruk vormen van haar werkelijkheid. Haar praktijk speelt zich af te midden van een continue stroom van professionele en sociale activiteiten. Dit resulteert in efemere, vergankelijke en fragiele sculpturen die voortdurend in beweging lijken.

Breathing Sculpture #1 (2024) is een vertaling van haar persoonlijke ervaringen met angstaantallen en hyperventilatie, geïnspireerd door een herinnering waarbij haar vader haar een broodzak aanreikte om haar ademhaling te reguleren en tot rust te brengen. In een oneindige cyclus vertraagt en versnelt ook de ademhaling van dit sculptuur.

Janina
Fritz

32

Drain

2024

Janina Fritz (*1995) woont en werkt in Brussel en Bremen. Ze studeerde aan de University of The Arts Bremen en vervolgens aan de Dirty Art Department (Sandberg Institute) in Amsterdam.

Via haar beeldhouwkunst verkent ze de transformaties tussen ruimte en lichaam. Badkamers en (openbare) sanitaire voorzieningen spelen een centrale rol, niet alleen in materiaalkeuze, maar ook omdat ze direct verbonden zijn met het (intieme van het) menselijk lichaam. Haar keuze voor keramiek is een verwijzing naar dit soort ruimtes, zowel in openbare als private contexten.

Drain (2024) ontstond vanuit de dialoog tussen architecturale fragmenten en de aanwezigheid of afwezigheid van lichamen, inclusief hun sporen, zoals vloeistoffen. Haar werk raakt thema's aan zoals verlangen, intimiteit en isolatie en brengt deze tot uiting in bijzondere, gelaagde sculpturen waarin architectuur en lichamenlijkheid samenkomen.

Maria
Burguera

33

Space – sense(s)

2024

Maria Burguera (°2003) studeert aan de Academie voor Schone Kunsten in Valencia. Haar werk richt zich op het artistieke proces van de toeschouwer en biedt een kritische blik op hedendaagse vormen van vooruitgang binnen technologie en industrie.

De serie Space – sense(s) (2024) is een terugkeer naar de natuur, naar de wortels en de aarde. De serie is meer dan een visuele ervaring. Het nodigt de kijker uit om zich onder te dompelen in een reis die alle zintuigen omvat: geur, smaak, aanraking en zicht. De werken vinden hun plek in verborgen hoeken, onbewoonde ruimtes en gebieden die vaak over het hoofd gezien worden. Evengoed vormt het een knipoog naar ambachtelijke processen, die vaak worden vergeten in een wereld vol technologische vooruitgang.

Over Kunsthall Mechelen

Kunsthall Mechelen is een genereus huis dat zich verspreidt over verschillende locaties doorheen Mechelen, zowel binnen als buiten. Als veelzijdig kunstenhuis biedt Kunsthall Mechelen een veilig onderkomen voor vele stemmen en gezichten. Wisselende constellaties van kunstenaars, curatoren, denkers en collectieven brengen het huis tot leven in een programma dat zich niet laat beperken tot één vast artistiek kader. In overleg met een adviesraad worden richtingen aangewezen en nieuwe en vertrouwde stemmen aangebracht: jong en ervaren, lokaal en internationaal, meer of minder professioneel. Ze worden fair verloond en met aandacht en zorg ondersteund. Kunsthall Mechelen is open, beweeglijk, gemengd. Het programma is flexibel en ongebonden aan vooropgestelde formats. Het is gelaagd en doorbreekt verwachtingspatronen. Het is polyamoreus en eigenzinnig; het beweegt en transformeert mee op de cadans van een veranderende maatschappij en kunstenveld. De werking wil kunst tonen die de wereld bevraagt, onderzoekt en verbeeldt in al haar complexiteit. Ze wil spannende, vernieuwende - en ook kritische - perspectieven brengen op leven en maatschappij, in dialoog met de stad en haar bewoners. Kunsthall Mechelen wil een gastvrije ontmoetingsruimte zijn met oog voor lokale ontwikkelingen. Iedereen is welkom bij Kunsthall Mechelen. We staan open voor dialoog, reflectie en kritiek.

Kunsthall Mechelen hoort graag van je, en gaat graag het gesprek aan.

Over Kunstwerkt

Kunstwerkt inspireert, ondersteunt en verbindt beeldend kunstenaars over heel Vlaanderen en Brussel van beginner tot gevorderd. Met het platform Beeld, via open calls, tijdens evenementen en in onze vormingen moedigen we beeldend kunstenaars aan om nieuwe stappen te zetten in hun parcours.

